

Ερώτημα:

Έδωσε ποτέ τον ακόλουθο χρησμό το μαντείο των Δελφών;

*Εἶπατε τῷ βασιλεῖ· χαμαὶ πέσε δαίδαλος αὐλά.
Οὐκέτι Φοῖβος ἔχει καλύβην, οὐ μάντιδα δάφνην,
Οὐ παρὰν λαλέουσας, ἀπέσβετο καὶ ἄλλον ὕδωρ.*

Αυτό ακριβώς ως λογική συνέπεια των σοφών ρήσεων, και σε μια προσπάθεια αποκατάστασης της προσβολής που βεβαιότατα υπέστη η Αρχαία Ελληνική Θρησκεία, είναι το υποτιθέμενο πρωθύστερο ερώτημα. Το σπουδαίο στην υπόθεση είναι, ότι προκύπτει υποκειμενική έστω, όσο και αυθαίρετη πάριση απάντησης:

**Εἶπατε τοῖς ὑποκριταῖς,¹⁰ χρηστήριον ἔσαί Φοῖβος
δελφόσε ἔμμεναι, περιωνύμων πέρι πηγῶν τε πετρῶν,
ἐνθα τανύφυλλος δάφνη εὖοσμος, Ἀπόλλωνι παιάνα ἄδει
κισσοῦ δ' ὄρηκας πεντακορύμβους, χώρος ἔστεφάνωται.**

Εδώ η αναδρομή τελειώνει. Είναι πολύ πιθανό να χαρακτηριστεί ένα ευφάνταστο αποκύημα. Για να αποφευχθεί τέτοια ταξινόμηση, τα όσα παρατέθηκαν έχουν ανάγκη στοιχειωδών έστω, αποδείξεων. Εάν υπήρχε απόδειξη, βεβαίως εύλογα θα διεκδικούσαν όχι απλώς Ορθολογισμό, αλλά αληθινή Επιστήμη. Αραγε υπάρχει απόδειξη; Η απάντηση είναι απερίφραστα **Ναί**. Απόδειξη κυριολεκτικά του *οὕτως ἔχειν και οὐκ ἄλλως*. Θα επαναληφθεί εδώ προτροπή αποδείξεως, ίδια μ' εκείνη που προτάθηκε σχετικά με το όμοιο δίλλημα του Νεκρομαντείου της Θεσπρωτίας. Απλά, πολύ απλά. **Κάθε απόδειξη παρέχεται με μια αισθητή αυτή τη φορά, και όχι νοητή όπως κατά την προηγηθείσα “ευφάνταστη, όσο και αυθαίρετη” Επανάληψη.**

Ας γίνει κοινή συνείδηση ότι το Μεγαλύτερο Ελληνικό Ιερό, ποτέ δεν απέβαλε τον πλήρη θεού και θειότητος χαρακτήρα του.

Πάντα προσυπάρχει εκεί το εν δυνάμει, έτοιμο να μεταστραφεί στο εν ενεργεία. Κάθε αμφισβήτηση θα ήταν μάταιη και καταδικασμένη. Θα ήταν σαν να αμφισβητούσε κάποιος τα φυσικά στοιχεία, τους Βράχους, το Νερό, την Δάφνη, τον Κισσό, τον ειδικό λεπτόν Αέρα των Φαιδριάδων της Δελφίδα Γή. Τα Στοιχεία σε λειτουργία, που ακριβώς εκμαιεύουν το δρώμενο του Τ-όπου. Θα ήταν σαν κάποιος να αμφισβητούσε την εμπειρία του Τοπίου....

Ορισμένα πράγματα κι αν ακόμη δεν φαίνονται, αυτό δεν σημαίνει ότι δεν υπάρχουν. Σε πόσους άραγε είναι γνωστό, ότι μέσα στο άδυτο του ναού του Απόλλωνος σήμερα, εμφιλοχωρεί ένας μεγάλος αριθμός φιδιών !!!

Επιμύθιον

Λόγια «μεγάλων» ανδρών:

..Οι Μυκήνες ήταν τυχερές. Μετά τις χρυσοθηρικές ανασκαφές του Σλήμαν, είχαν την φροντίδα του Χρήστου Τσούντα...

Γιάννης Σακελλαράκης. Αρχαιολόγος.

(Ο κομπορρημονών, αλλαζών, και επηρμένος αρχαιολόγος, θα προσέφερε κάλλιον φθέγμα, αν βελτίωνε την απαράδεκτη ερμηνεία της παράστασης, η οποία είναι εγγεγλυμένη στο δαχτυλίδι-σφραγίδα των Αρχανών)

Κάποιος επί τέλους οφείλει να καταθέσει, έναν θετικό λόγο, γι αυτόν τον Μεγάλο Γερμανό **Έρασιτέχνη Αρχαιολόγο**. Λοιπόν με δύο λόγια: ο Σλήμαν ήταν τόσο χρησοθήρας, που δεν κράτησε τον “**Θησαυρό της Τροίας,**” για τον εαυτό του, αλλά τον έκανε δωρεά στο Ελληνικό Κράτος!!! Δυστυχώς όμως μερικοί και τότε «μεγάλοι αρχαιολόγοι», αληθινόι μαστουνόβλαχοι* δεν αποδέχτηκαν την προσφορά!!!

* Οι “μαστουνόβλαχοι” δικαιολογούν τον χαρακτηρισμό από την εξεζητημένη ενδυμασία της εποχής. Στην κόμη έφεραν *ημίψηλον πύλον*. Το *υποκάμισον* είχεν *επικλίνον πέτον*, δηλαδή τσακιστό γιακά και *παπιγιόν!* Το *επανωφόριον* ήταν Γαλλική μονόκουμπη μακρυά *ρεντικότα*, και τέλος το κατώτερον τμήμα της αμφιέσεως κατέληγε σε φουστανέλλα, και γουρνοτσάρουχα.!!! Με φούντες!!! Δυστυχώς! Το μπαγιασόν και το μαστουνάκι του Μωρίς Σεβαλιέ, έφτασαν κάπως αργότερα.....

Στάθης Βαλλάς

stathis.vallas@gmail.com

¹ Η βία μιας τέτοιας **Ανάγκης**, η οποία στηρίζεται σε χρήση λόγου υποκειμενικού, και ασαφείς φιλολογικές πληροφορίες, βρίσκεται συνεχώς εκτεθειμένη και επιρρεπής, τόσο σε παρεκκλίσεις, όσο και σε πιθανά έως αναμενόμενα, στρεβλά συμπεράσματα, ακόμη και λάθη ουσιαστικά. Θα ήταν δείγμα αφροσύνης να ισχυριστεί ο οποιοσδήποτε έξω-πανεπιστημιακός ερευνητής, (όπως ο υπογράφων) ακόμη κι αν καταθέτει ενίοτε πειστικό λόγο, ότι διεκδικεί και το αλάθητο, ή το ασφαλτο.

Η Επιστήμη βρίσκεται και παράγεται απαρέγκλιτα στα Πανεπιστήμια.

² *Τίς ὁ παρὰ Δελφοῖς ὀσιωτῆρ καὶ διὰ τί βύσιον ἕνα τῶν μηνῶν καλοῦσιν; ὀσιωτῆρα μὲν καλοῦσι τὸν θυόμενον ἱερεῖον, ὅταν ὄσιος ἀποδειχθῆ. πέντε δ' εἰσὶν ὄσιοι διὰ βίου, καὶ τὰ πολλὰ μετὰ τῶν προφητῶν δρώσιν οὗτοι καὶ συνιερουργοῦσιν, ἅτε γεγονέναι δοκοῦντες ἀπὸ Δευκαλίωνος. ὁ δὲ βύσιος μῆν, ὡς μὲν οἱ πολλοὶ νομίζουσι, φύσιός ἐστιν ἕαρος γὰρ ἄρχει καὶ τὰ πολλὰ φύεται τηνικαῦτα καὶ διαβλαστάνει. ἔστιν οὖν πύσιος ὁ βύσιος, ἐν ᾧ πυστιῶνται καὶ πυνθάνονται τοῦ θεοῦ· ἢ τὸ γὰρ ἐννοεῖν καὶ πάτριον. ἐν τῷ μηνὶ γὰρ τούτῳ χρηστήριον ἐγένετο καὶ ἐβδόμην ταύτην νομίζουσι τοῦ θεοῦ γενέσθλιον, καὶ πολύφθοον ὀνομάζουσιν οὐ διὰ τὸ πέττεσθαι φθόις, ἀλλὰ πολυπευθῆ καὶ πολυμάντευτον οὔσαν. ὁπρὲ γὰρ ἀνείθησαν αἱ κατὰ μῆνα μαντεῖαι τοῖς δεομένοις, πρότερον δ' ἀπαξ ἐθεμίστευσεν ἡ Πυθία τοῦ ἐνιαυτοῦ κατὰ ταύτην τὴν ἡμέραν, ὡς Καλλισθένης (Fr. Gr. Hist. 124 F. 49) καὶ Ἀναξανδρίδης ἱστορήκασι. Πλουτ. Αἴτ. Ἑλλην. 263 D*

³ Κατὰ τον χρόνο του Ὁρθρου της Πανσελήνου, ο φυσικός μεταβολισμός επηρεάζει περισσότερο ή λιγότερο, όλους τους ἐμβίους οργανισμούς της Γῆς. Ο ανθρώπινος οργανισμός βρίσκεται σε υπερδιέγερση. Οι τρίχες της κεφαλῆς, ακολουθώντας το γέμισμα –άδειασμα του Φεγγαριού, γίνονται περισσότερο υγρές. Ο εγκέφαλος διογκώνεται με αποτέλεσμα να πιέζει το κρανίο και να δημιουργεί την λεγόμενη “εγκεφαλική γροθιά.” Αρκετοί σεληνιάζονται. Οι νεραϊδοπαρμένοι βλέπουν οράματα. «Ο Κόσμος είναι ανοιχτός». Οι τάφοι ανοίγουν και οι νεκροί “στήνουν χορούς.” Τα μάτια των αιλουροειδών δια-στέλλονται. Εκείνη την ώρα συμβαίνουν τα περισσότερα υπερτασικά και καρδιακά επεισόδια. Οι περισσότερες γεννήσεις και οι περισσότεροι θάνατοι..... Οι Πύλες του Ουρανού κατά τον Παρμενίδη είναι ανοιχτές. Στην αρχαία Ελλάδα, ο επιφανής νεκρός, του κάθε αἵτου, ως εκπρόσωπος των νεκρών, πλησιάζει το φρικώ εν χεῖλος, και μετατρέπεται συγχρόνως σε αντιπρόσωπο των ζωντανών. Το κάθε αἶδυτο μέσω του οικείου Τυπικού, παρέχει χρησμούς αφειδώς.....

⁴ Οι επιτετραμένοι στις Διονυσιακές θυσίες ὄσιοι, ασφαλώς γνώριζαν ότι ένα από τα σκληρά επίθετα του θεού, ειδικά προσφιλές στις αιματηρές θυσίες, ήταν ο Διόνυσος Λαφύστιος. Φυλετικός θεός των Ορχομένων Μινυών, στην Βοιωτία και Θεσσαλία. Ο ὅρος σύμφωνα με το Μεγ. Ετυμ. 557,51σημαμαίνει, «ο ἀδηφάγος καὶ λαίμαργος ἐκεῖνος που κατασπαράζει, ο ἀκόρεστος» Μια ακόμη επισυναπτόμενη μαρτυρία, με ανθρωποθυσία αυτή τη φορά, είναι η γνωστή πράξη του Θεμιστοκλή, λίγο πριν την ναυμαχία της Σαλαμίνας στον ωμηστή Διόνυσο. Η Θυσία των Ὀσιων στους Δελφούς, βεβαιότατα ήταν αιματηρή.....

⁵ «..οὐδέ γε προθυόμενοι καὶ καταστέφοντες ἱερεῖα καὶ κατασπένδοντες ἐναντία τῷ λόγῳ τούτῳ πράττομεν. οἱ γὰρ ἱερεῖς καὶ ὄσιοι θύειν φασὶ τὸ ἱερεῖον καὶ κατασπένδειν καὶ τὴν κίνησιν αὐτοῦ καὶ τὸν τρόπον ἀποθεωρεῖν ἕτερου τίνος τοῦτο σημεῖον ἢ τοῦ θεμιστεύειν τὸν θεὸν λαμβάνοντες; δεῖ γὰρ τὸ θύσιμον τῷ τε σώματι καὶ τῇ ψυχῇ καθαρὸν εἶναι καὶ ἀσινές καὶ ἀδιάφθορον. μήνυτρα μὲν οὖν <τῶν> περὶ τὸ σῶμα κατιδεῖν οὐ πάνυ χαλεπὸν ἐστί, τὴν δὲ ψυχὴν δοκιμάζουσι τοῖς μὲν ταύροις ἄλφιστα τοῖς δὲ κάπροις ἐρεβίνθους παρατιθέντες· τὸ γὰρ μὴ γευσάμενον ὕγαινεῖν οὐκ οἶονται. τὴν δ' αἶγα διελέγχειν τὸ ψυχρὸν ὕδωρ· οὐ γὰρ εἶναι ψυχῆς κατὰ φύσιν ἐχούσης τὸ πρὸς τὴν κατάσπεισιν ἀπαθές καὶ ἀκίνητον..» Πλουτ. Περι εκλ. Χρηστ. 437, Β, 5

⁶ Κατά την Ακολουθία του σύγχρονου Τυπικού, ο επώνυμος Υιός του Θεού, Θυσιάζεται, και αφού, δια του Θανάτου νικάει τον Θάνατο, στην συνέχεια Ανίσταται.

Το Αναστάσιμο Θεϊόν Πάθος, προϋποθέτει αλλά και συνεπάγεται μια καθοριστικά Μεγάλη Αιματηρή Θυσία. Αυτήν την φορά η Υπέρτατη Θυσία πραγματώνεται, στο Τοτεμικό Είδος του Θεού. Ένας άμωμος Πασχαλινός Αμνός, αντικαθιστά την Θεία Μετάληψη του αεί εσθιόμενου, και ουδέποτε δαπανώμενου ενανθρωπίσαντος Σωτήρα. Η ενσωμάτωση με την Θεότητα, διαγωνίζεται με αιματηρή θυσία. Στην σημερινή θρησκευτική πρακτική, το παράγωγο Φωτός Αίμα ρέει όχι σε μετρικές τιμές εκατόμβης, ή χιλιομβής, αλλά με ρυθμούς που ξεπερνούν κατά πολύ ακόμη και μιαν εκατομμυριομβή!!! Απλά δεν γίνεται άμεσα αντιληπτό.....

⁷ Ένας ιερέας των Δελφών ο Πλούταρχος, διασώζει μια τέτοια εμπειρία, που φέρεται ότι πραγματώθηκε στο άδυτο-χρηστήριο του Τροφώνιου:

*«..νήσους δὲ λαμπομένας μαλακῶ πυρὶ
κατ' ἀλλήλων ἐξαιμβούσας ἄλλην ἄλλοτε χροάν ὥσπερ
βαφὴν ἅμα τῷ φωτὶ ποικιλλομένῳ κατὰ τὰς μεταβολάς.
ὕποκεχύσθαι τοῖς χρώμασι διαλάμπουσαν διὰ τῆς γλαυκώ-
τητος ἐπιμιγνυμένοις..»*

Περὶ του Σωκράτους Δαιμονίου 590 D

⁸ Μ' αυτήν την επισήμανση, θα ήταν σοβαρό σφάλμα, να μη γίνει αποδεκτή η όμοια χρήση του περίφημου Θεσπρωτίου λέβητα, αλλά και της χάλκινης πυκνής περιφραξης στο μαντείο του Τροφώνιου. Ο χαλκός στην παραδοσιακή ιερατική χρήση, λειτουργεί ως Αντι-ηλεκτρομαγνητικός Κλωβός. Εξασφαλίζει στο εσωτερικό του, μια κατάσταση Ουδέτερου. Διάφορη του Έτερου, και του Εκάτερου. Ο Θεός από την φύση του είναι Ουδέτερος. Δεν επιλέγει ο ίδιος. Επιλέγεται. (Χριστιανισμός, Ισλαμισμός, Βουδισμός, και αμέτρητες άλλες Θρησκείες.) Το φαινόμενο επιμαρτυρείται από την εξής παρατήρηση. Στις Βορειοανατολικότερες κυρίως εκκλησίες, ο Τρούλλος ή είναι χάλκινος, ή καλύπτεται από χαλκό. Στο εσωτερικό του Τρούλλου σε ειδωλική μορφή δεσπόζει μια ανθρώπινη αντίληψη του Υπέρτατου Θεού.

⁹ *«..εἰθεὶς γὰρ ἐστὶ καὶ παιδικὸν κομιδῆ τὸ οἶεσθαι τὸν θεὸν αὐτὸν
ὥσπερ τοὺς ἐγγαστριμύθους Εὐρυκλέας πάλαι νυνὶ δὲ
Πύθωνας προσαγορευομένους ἐνδύομενον εἰς τὰ σώματα
τῶν προφητῶν ὑποφθέγγεσθαι τοῖς ἐκείνων στόμασι καὶ
φωναῖς χρώμενον ὀργάνοις. καταμιγνὸς ἀνθρωπίναις
χρείαις οὐ φεῖδεται τῆς σεμνότητος οὐδὲ τηρεῖ τὸ ἀξίωμα
καὶ τὸ μέγεθος αὐτῷ τῆς ἀρετῆς..»*
Πλούτ. Περὶ εκκλ. Χρηστ. 414 E.

Στο απόσπασμα πιστοποιείται η πηγή της φωνής που αναδύεται μέσα στο άδυτο. Η φωνή παράγεται από τα οστά του Πύθωνα. Έτσι εξηγείται το γιατί πολλοί επίδοξοι προφῆτες αυτοαπακαλούνται Πύθωνες. Η Πυθία με το μαινόμενο στόμα, μετέφερε κατά προσέγγιση όσα άκουγε να σημαίνει ο Απόλλων. Πάντα η τελική άπόκριση, δηλ. ο χρησμός, δεν ήταν λόγος ευκρινής. Μ' αυτήν την ακολουθία κατανοείται το γιατί στους Δελφούς ο μάντης είναι άνδρας. Η Πυθία λειτουργούσε μόνον ως άμεσος αποδέκτης των θεϊκών σημάτων. **Ο Απόλλων δεν χρησιμοδοτεί, αλλά Σημαίνει.**

¹⁰ Στην ατέλειωτη λίστα με τους ανά τους αιώνες Μεγάλους Υποκριτές, δεσπόζουν δύο ονόματα, από το απώτατο παρελθόν.

Ένας πρώτος λαμπρός υποκριτής, είναι ο πολύς χαλκέντερος Ωριγένης. Ο κατά την Εκκλησία: Άγιος Νείλος! Είναι υποκριτής, επειδή με ακρίβεια γνώριζε, ότι το Τυπικό που υποστήριζε, πολύ απλά ήταν μια Ε π α ν ά λ η ψ η της αρχαίας Ελληνικής Κατάβασης στον Άδη. Γεγονός που όμως δεν τον εμπόδισε να χλευάσει το Καταβάσιον του Τροφώνιου, τον ναό του Αμφιάραου, όπως επίσης τον Αμφίλοχο και τον Μόψο. Άμεση απάντηση στον αναιδή έδωσε ο Κέλσος των Εθνικών.

«..εάν θέλεις να δεις θεούς ζωντανούς, πήγαινε στον Τροφώνιο, και τον Αμφιάραο, που φαίνονται εκεί όχι μία φορά, αλλά διαρκώς, και όχι όπως ο δικός σας, που σας εξαπάτησε..»

Κέλσος Αληθής Λόγος, Ζ.

Ένα δεύτερο εκκλησιαστικό διαμάντι, αληθινός Φωστήρας της τρισηλίου θεότητας, ο Ιωάννης ο Χρυσόστομος, με τους μισάνθρωπους Νομοκανόνες του. Στο σημείο αυτό κρίνεται απαραίτητη η εξής διευκρίνιση. Ο ενάντιος Λόγος, σε καμία περίπτωση δεν στρέφεται κατά της Χριστιανικής Θρησκείας. Ο υπογράφων σε μία *deprofundis* υπεράσπιση, δηλώνει χριστιανός ευσεβής.

Η Εισήγηση εξαντλείται κατά των διαχειριστών της Θρησκείας, και των υποκριτών που την εκμεταλλεύονται προς ίδιον όφελος. Η εναντίωση απλά επισημαίνει τους Επαγγελματίες Ταγούς της Θρησκείας.....